

+Рівненський державний гуманітарний університет
Історико-соціологічний факультет
Кафедра політичних наук

УДК 32
ББК 66
А 43

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ПОЛІТИКИ. Матеріали ІІІ міжвузівської науково-практичної конференції молодих політологів. 11 листопада 2011 р. – Рівне: РДГУ, 2012. – 167 с.

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ПОЛІТИКИ

**МАТЕРІАЛИ
ІІІ МІЖВУЗІВСЬКОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ
КОНФЕРЕНЦІЇ МОЛОДИХ ПОЛІТОЛОГІВ**

11 листопада 2011 р.

Ухвалено до друку рішенням кафедри політичних наук РДГУ.
Протокол № 10 від 30 листопада 2011 р.

© Рівненський державний гуманітарний університет, 2011

Рівне–2012

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ 1. ПОЛІТИЧНІ ПРОЦЕСИ В УКРАЇНІ: ІСТОРІЯ ТА СЬОГОДЕННЯ		
<i>Кобута Степан</i>	Загрози державній незалежності України: фобії українських патріотів	7
<i>Наумов Андрій</i>	Технології легітимізаційної політики правлячого режиму в сучасній Україні	9
<i>Івчик Наталія</i>	Відображення моделей етнополітичної поведінки в графіті (на прикладі м. Рівне)	10
<i>Сакрієр Оксана</i>	Проблеми конструювання політичного бренду в Україні	12
<i>Максимець Богдан</i>	Електоральна діяльність українських національно-демократичних партій у ході президентських виборів 2004 р.	14
<i>Мельник Віра</i>	Пропаганда ідеї державотворення на сторінках західноукраїнської преси на прикладі Рівненської та Волинської областей	15
<i>Найдич Марина</i>	Інституціоналізація молодіжної політики України	18
<i>Андрощук Ігор</i>	Взаємодія Президента та Верховної Ради України: теорія і практика	19
<i>Білецький Юрій</i>	„Середній клас" в Україні: проблема детермінації	20
<i>Мазур Ярослав</i>	Імідж сучасної України: стан і проблеми формування	22
<i>Легновська Лілія</i>	Адаптація виборчої системи України до європейських стандартів	23
<i>Сирота Дмитро</i>	Жіноче політичне лідерство в Україні	24
<i>Белова Анастасія</i>	Еволюція виборчих технологій в Україні	26
<i>Овдійчук Ірина</i>	Фактори формування електоральної поведінки в Україні	28
<i>Луцук Марія</i>	Вплив ідей Д. Донцова і М. Міхновського на програми сучасних вітчизняних політичних партій	30
<i>Міщук Віктор</i>	Народний рух України: проблеми становлення	31
<i>Градовий Павло</i>	Проблема колабораціонізму в СРСР у роки Великої Вітчизняної війни	33
<i>Брень Тетяна</i>	Регіональні ЗМІ як складова політичних виборчих технологій (на прикладі Рівненської області)	34
<i>Ричко Вікторія</i>	Українські ЗМІ як суб'єкт формування громадської думки	36
<i>Ланчик Поліна</i>	Політична культура сучасної української молоді	37
<i>Корольчук Оксана</i>	Псевдоменеджмент в політиці: теорія і практика в Україні	39
<i>Міщук Ольга</i>	Політична культура української молоді в контексті демократизації після „Помаранчевої" революції	41

**СЕКЦІЯ 2.
СВІТОВИЙ ПОЛІТИЧНИЙ ПРОЦЕС:
МІЖНАРОДНІ ВІДНОСИНИ І ВНУТРІШНЯ
ПОЛІТИКА В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ**

<i>Патлашинська Ірина</i>	Поняття легітимності миротворчої операції	43
<i>Генега Ірина</i>	Співпраця Російської Федерації з міжнародними організаціями (1990-ті роки): проблеми та перспективи	45
<i>Бойківський Любомир</i>	Особливості реалізації масштабних енергетичних проєктів в контексті діалогу Росія – ЄС	47
<i>Гайдукевич Анастасія</i>	Міждержавні відносини в трикутнику Росія–Польща–Україна: проблемне поле досліджень	48
<i>Руда Леся</i>	"Цивілізація" та "культура": історична спорідненість понять	50
<i>Притуляк Світлана</i>	Програмові засади діяльності Соціалістичного інтернаціоналу для подолання глобальних проблем в екології	51
<i>Венгрюк Лідія</i>	Явище етнізації політики як феномен політичного процесу	53
<i>Троян Віктор</i>	Європейська ідентичність у контексті сучасних пан'європейських ідей	55
<i>Романчук Тетяна</i>	Культура інтераціоналізму в поліетнічній державі: груповий та індивідуальний рівні	57
<i>Криворучко Наталія</i>	Координація співпраці України з ЄС: виклики і перспективи	58
<i>Федорак Світлана</i>	Етнонаціональні конфлікти як чинник дестабілізації системи міжнародної безпеки	60
<i>Петрович Інна</i>	Участь Польщі в миротворчих операціях Європейського Союзу	62
<i>Довганюк Мар'яна</i>	Теоретико-методологічні засади аналізу сучасного авторитаризму (на прикладі Білорусії та Казахстану)	63
<i>Малиновська Наталія</i>	Виборчі права мусульман у західноєвропейських державах	65
<i>Бараболя Тарас</i>	Харизматичний політичний імідж Муамара Каддафі	67
<i>Курилюк Галина</i>	Регіональна політика ЄС: інформаційна складова	69
<i>Творовський Віктор</i>	Україна в контексті сучасних геополітичних реалій	70
<i>Чугай Оксана</i>	Актуальні проблеми міжнародного ринку інформаційних послуг	72
<i>Борецька Ангеліна</i>	До питання про визначення глобального інформаційного простору	74
<i>Нагорняк Іван</i>	Глобальні комунікаційні мережі та їх вплив на політичні процеси в Україні	76
<i>Гривіцький Вадим</i>	Стан та перспективи реформування сектору безпеки і оборони України у нових політичних реаліях	77

<i>Антикало Назар</i>	Особливості політичних систем країн Латинської Америки	79
<i>Климчук Тетяна</i>	Особливе партнерство НАТО з Україною	81
<i>Ліннік Юрій</i>	Причини тероризму в сучасній Росії	82
<i>Бондарук Ганна</i>	Тероризм у Північній Ірландії як метод політичної боротьби	84
<i>Логвинюк Мар'яна</i>	Соціально-політична доктрина католицизму	86
<i>Гольберт Юлія</i>	Еволюція європейської соціал-демократичної ідеології у післявоєнний період	88
<i>Дзерун Сергій</i>	Глобалізація та релігія: сучасні погляди на розвиток цивілізації	90
<i>Костюк Тетяна</i>	Радянсько-німецький пакт про ненапад	92
<i>Левчук Ірина</i>	Модернізація Росії як побудова нової держави	93
<i>Леончик Світлана</i>	Модернізація Росії: ретроспективний погляд	95
<i>Кузьмицька Ольга</i>	Європейський суд з прав людини: динаміка звернень українських громадян	97
<i>Поліщук Ірина</i>	Теорія справедливої війни	99
<i>Федорчук Сергій</i>	Українські контингенти в миротворчих операціях ООН	100
СЕКЦІЯ 3.		
Проблеми і перспективи політичної модернізації в Україні		
<i>Валух Людмила</i>	Влада як основа життєдіяльності соціуму	102
<i>Хаврук Ігор</i>	Референдум як демократичний інститут	103
<i>Кобута Лариса</i>	Парадокси української багатопартійності: партії-невидимки	105
<i>Березовська-Чміль Олена</i>	Стратегічні напрями формування державної соціальної політики	107
<i>Мельник Роман</i>	Кадрова політика на початку 1990-х років в Росії в контексті становлення інституту президентства	109
<i>Мислюк Юлія</i>	Синергетично-ціннісні основи іміджу політичного лідера	111
<i>Тижбіряк Дар'я Гаврилюк Світлана</i>	Місце політичної реклами у процесі маніпулювання	112
<i>Мельник Ірина</i>	Особливості змішаної виборчої системи України та об'єднаної Німеччини	114
<i>Жуковська Аліса</i>	Громадянське суспільство як фактор функціонування інституту парламентаризму	116
<i>Петренко Марія</i>	Політичні партії в умовах сучасної виборчої системи України	118
<i>Українець Віктор</i>	Етапи поширення ісламського екстремізму в Україні	119
<i>Шарлай Віталій</i>	Специфіка розвитку інститутів громадянського суспільства в регіоні Центрально-Східної Європи	121
<i>Шкуро Антон</i>	Теоретичні аспекти політичних рішень	122

<i>Абрамчук Наталія Тодоріко Аліна</i>	Інституційно-правові аспекти регіональної політики Івано-Франківської області	124
<i>Кравчук Інна</i>	Сутність політичної довіри у трансформаційних процесах	126
<i>Кузьменко Віталій Сірецький Іван</i>	Екологічна безпека як складова національної безпеки	127
<i>Паляниця Альона Бендюк Олеся</i>	Інформаційна безпека як складова національної безпеки держави	129
<i>Пікула Микола</i>	Політична система Франції	132
<i>Наумчук Артур</i>	Підходи до визначення сутності політики	134
<i>Архипенко Аліна</i>	Вплив ЗМІ на формування політичного вибору громадян	135
<i>Хомич Петро</i>	Закон України „Про доступ до публічної інформації”: презентація влади в Інтернеті	137
<i>Майко Тетяна Байрак Сергій</i>	Ефективність органів місцевого самоврядування в Україні (на прикладі м. Острог)	139
<i>Мадерук Христина Кондратюк Марія</i>	Політико-правовий статус Кабінету Міністрів України в системі поділу влади: порівняльний аналіз за редакціями Конституції України 1996 і 2004 рр.	141
<i>Сверба Людмила Макарук Надія Ралець Андрій</i>	Переваги та недоліки змішаної виборчої системи на виборах до органів місцевого самоврядування в Україні	142
<i>Сремейчук Іванна</i>	Взаємодія органів місцевого самоврядування з місцевими представництвами виконавчої влади в Польській республіці	144
<i>Шимко Ольга Клімчук Тетяна</i>	Теоретико-методологічний аналіз дослідження політичної соціалізації	146
<i>Горбатюк Катерина Кондратюк Марія</i>	Проблема державного регулювання церковно-суспільних відносин	148
<i>Кирильчук Микола Шандалюк Тетяна</i>	Військова доктрина України	150
<i>Горбатюк Катерина Кондратюк Марія</i>	Особливості сучасної політичної реклами	151
<i>Кирильчук Микола Шандалюк Тетяна</i>	Досвід Польщі у розбудові демократичної системи місцевого самоврядування в Україні	152
<i>Горбатюк Катерина Кондратюк Марія</i>	Права жінок та юридичні гарантії їх захисту в Україні	154
<i>Кирильчук Микола Шандалюк Тетяна</i>	Електронне врядування в Україні	155
<i>Кирильчук Микола Шандалюк Тетяна</i>	Парламентаризм як об'єкт електоральних комунікацій	157
<i>Кирильчук Микола Шандалюк Тетяна</i>	Діяльність органів внутрішніх справ у реалізації державної етнонаціональної політики	159
<i>Кирильчук Микола Шандалюк Тетяна</i>	Політика в морально-етичному вимірі	161
<i>Кирильчук Микола Шандалюк Тетяна</i>	Закон про вибори – 2012 в Україні: три суперечливі новації.	163
<i>Кирильчук Микола Шандалюк Тетяна</i>	Трансформації інституту президентства на пострадянському просторі: український та білоруський варіанти	165

вступу до Європейського Союзу. Проте чи не найголовнішою метою була децентралізація влади та передання органам місцевого самоврядування значної частини повноважень на місця. Мета реформи полягала також в розмежуванні повноважень таким чином, щоб те, що залишалось при самоврядних структурах, було реальним і виконуваним, щоб була можливість фінансування усіх повноважень зі своїх джерел, з держбюджету, грантів ЄС та за рахунок субсидій.

Зокрема, реформа впровадила триступеневу систему територіальних одиниць (гміна-повіт-воєводство) замість двоступеневої (гміна-воєводство).

Самоврядною адміністративно-територіальною одиницею найнижчого рівня відповідно до ст. 164 Конституції Республіки Польща є гміна. Гміна може бути *сільською* (така, що не має на своєму терені міста), *місько-сільською* (до складу такої гміни входить місто та декілька сіл) та *міською* (гміна, що міститься в адміністративних кордонах міста або т. зв. гміна зі статусом міста). Мешканці гміни приймають рішення шляхом участі у загальному голосуванні (вибори або місцевий референдум) чи за посередництвом ради гміни, яка обирається у загальних та безпосередніх виборах на термін 4 років. Органом, що приймає в гміні рішення і здійснює контроль, є гмінна рада. Вона може налічувати від 15 до 100 депутатів. Для здійснення контролю за діяльністю правління гміни рада засновує ревізійну комісію, яка стежить за виконанням гмінного бюджету. Виконавчу владу у гміні здійснює війт (у сільських гмінах), бурмістр (у місько-сільських гмінах) або президент (у великих міських гмінах), які обираються у безпосередніх виборах.

Повіт є самоврядною адміністративно-територіальною одиницею другого рівня, яка входить до складу воєводства і формується з декількох сусідніх гмін. Законодавчі та контрольні владні повноваження в повіті має рада повіту, яка обирається у загальних і безпосередніх виборах на термін 4 років. Виконавчим органом повіту є староство. Його очолює староста повіту, який обирається радою повіту.

Воєводство є одиницею адміністративного поділу найвищого ступеню, яке складається з повітів. Самоврядування у воєводстві здійснює сеймик воєводства, який обирається у загальних та безпосередніх виборах на термін 4 років. Виконавчим органом сеймику є Правління воєводства. Його очолює Маршалок воєводства, який обирається сеймиком. Маршалок здійснює свою владу за допомогою підпорядкованого йому Відомства маршалка.

Запровадженні нові рівні урядування наблизили кожного громадянина до процесу управління та стимулювали подальший розвиток громад, водночас роблячи їх відповідальними за результати своєї діяльності. Щодо система місцевого самоврядування України, то вона включає:

- територіальну громаду;
- сільську, селищну, міську раду;
- сільського, селищного, міського голову;
- виконавчі органи сільської, селищної, міської ради;
- районні та обласні ради, що представляють інтереси територіальних громад сіл, селищ, міст;
- органи самоорганізації населення.

Сьогодні в Україні простежується тенденція не до зменшення централізації, а навпаки її зростання. Це і посилення позицій президентських державних

адміністрацій, фактична підміна ними виконкомів після ліквідації райрад у м. Києві і створення єдиного регулюючого органу з тарифів на комунальні послуги, газ, водопостачання.

Тобто, в Україні реально існує проблема двовладдя на місцях: діють призначені з центру державні адміністрації і обрані населенням місцеві органи влади, які знаходяться у стані перманентних перегонів за контроль над власністю та фінансові вливання.

У Польщі існує чіткий механізм розмежування повноважень між різними ланками системи місцевого самоврядування, обрані посадовці служать людям в прямому значенні цього слова. Для них головне – виконати накази громади, задовольнити потреби людей. В Україні відбувається дублювання повноважень органів місцевого самоврядування, які через дефіцит місцевих бюджетів залишаються здебільшого формальними. Україні притаманний високий ступінь політизації будь-якої влади, через це депутати місцевих рад, як правило, у своїй діяльності захищають не права місцевого населення, а інтереси центрального ядра відповідної партії. Польський досвід реформування системи органів місцевого самоврядування може бути успішно використаний в Україні.

Єрмейчук Іванна Віталіївна

*(студентка 4 курсу РДГУ спеціальності „Історія”,
наук. керівник – доц. Невинна Г.Я.)*

ПРАВА ЖІНОК ТА ЮРИДИЧНІ ГАРАНТІЇ ЇХ ЗАХИСТУ В УКРАЇНІ

Права людини – це складний універсальний феномен, визначення якого в двох словах дати зовсім не просто. У Загальній декларації прав людини та інших міжнародних документах закріплено принцип універсальності, який означає, що права людини стосуються всіх – чоловіків і жінок, дітей та людей похилого віку, громадян країни та осіб без громадянства, мігрантів та безробітних, в'язнів та військовополонених.

На фоні великої зацікавленості проблемою, а також її певного нерозуміння, набуває актуальності ще одне питання, яке заслуговує пильної уваги, – це проблема прав жінок. Складовою цієї проблеми є врегулювання правового статусу жінок, головним елементом якого виступають їх основні права й обов'язки, що безпосередньо визначають становище у суспільстві, міру юридичної свободи і відповідальності, створюють необхідні умови для всебічного розвитку особи, задоволення її інтересів та потреб.

Проте питання жіночих прав не відразу стали надбанням правової науки, їх формулювання підготовлено тривалими пошуками. Якщо класифікувати наявні в історії філософії і культури ідеї, що стосуються осмислення соціальних аспектів статі, то можна виокремити такі їх групи:

- 1) мислителі, які ототожнювали чоловіка з людиною, а жінку розглядали як тілесний додаток до нього. Їх погляди служили обґрунтуванням патріархальної ситуації домінування чоловіків у всіх сферах життя;
- 2) мислителі, які визнавали наявність відмінностей між чоловіком і жінкою, але не вважали ці відмінності перешкодою на шляху ствердження рівності статей. Відмінності визнавалися на біологічному рівні, а принципи рівності затверджувалися на соціальному;

3) мислителі, які вважали поділ на статі недоліком людського роду і вбачали подолання статевої метафізичної відмінності у майбутньому як ознаку вдосконалення людини.

Саме другу і третю групу теорій можна розглядати як теоретичні джерела сучасної гендерної теорії, оскільки саме в них жінка розглядалась як рівна з чоловіком, незважаючи на наявні відмінності, які повинні враховуватися у ставленні до статей, але не можуть бути причиною гіршого становища однієї із статей.

Таким чином можна стверджувати, що гендер (гендерна рівність) — це політика рівних прав і можливостей чоловіків і жінок, а також діяльність щодо створення механізмів її реалізації.

Правове регулювання державної гендерної політики в Україні здійснюється нормативно-правовими актами двох рівнів – наднаціональним і національним.

До нормативно-правових актів наднаціонального рівня належать такі важливі міжнародні документи з прав людини та прав жінок, як Загальна декларація прав людини (1948), Міжнародні пакти з прав людини (1966), Конвенція ООН про ліквідацію всіх форм дискримінації жінок (1979), які заборонили дискримінацію за ознакою статі, а також Конвенція ООН з прав жінок (1952), Конвенція про громадянство одружених жінок (1957), Конвенція та рекомендації про згоду на шлюб і вступ до шлюбу, реєстрацію шлюбів (1962) та ін.

До нормативно-правових актів національного рівня, що врегульовують відносини у сфері державної гендерної політики в Україні належить, передусім, Конституція України, яка визначила гендерну стратегію розвитку українського суспільства

Важливе значення в сучасному законодавстві, що регулює питання гендерної рівності, має Закон України «Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків» від 8 вересня 2005 р.

Метою цього Закону є досягнення паритетного становища жінок і чоловіків у всіх сферах життєдіяльності суспільства шляхом правового забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків, ліквідації дискримінації за ознакою статі й застосування спеціальних тимчасових заходів, спрямованих на усунення дисбалансу між можливостями жінок і чоловіків реалізовувати рівні права, надані їм Конституцією і законами України.

Таким чином, проблема прав жінки була предметом політичних і правових вчень минулого, але вона, не зважаючи на плин часу, і в сучасних умовах перебуває у полі наукового інтересу вчених-правознавців та суміжних наук, які поступово заповнюють існуючі прогалини у висвітленні цієї багатовимірної і актуальної теми.

Шимко Ольга Миколаївна

*(студентка 4 курсу РДГУ спеціальності „Політологія”,
наук. керівник – доц. Невинна Г.Я.)*

ЕЛЕКТРОННЕ ВРЯДУВАННЯ В УКРАЇНІ

Україна як молода незалежна держава знаходиться на шляху розбудови сучасного демократичного суспільства. Такі негативні чинники як економічна та політична криза, високий рівень інфляції та безробіття є свідченнями

неефективності системи державного управління та необхідності її модернізації та реформування, особливо в контексті євроінтеграційної стратегії. Саме необхідність реформування структури державного управління, з якою зіткнулися уряди багатьох країн світу наприкінці ХХ ст., і стало «поштовхом» до пошуку шляхів ефективного реформування.

Система електронного урядування (е-урядування) є однією з основних форм реформування державного управління в умовах інформаційного суспільства, бо саме вона надає потенціал безпосередньої взаємодії уряду з громадянами, відкриває нові можливості для такої взаємодії.

Розвиток е-урядування є одним з головних пріоритетів України. Тому сучасне законодавство України, що регулює суспільні відносини, які безпосередньо пов'язані з впровадженням та використанням технологій електронного урядування налічує понад півтори сотні нормативно-правових актів та більш ніж триста нормативно-правових актів інформаційного законодавства, що опосередковано впливають на електронне урядування, та які необхідно враховувати при його організації. Серед них найважливішими на сучасному етапі є Закон України «Про Основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007-2015 роки» від 9 січня 2007 р. та розпорядження КМУ «Про схвалення концепції розвитку електронного урядування в Україні на період до 2015 року» від 13 грудня 2010 р. Саме ця концепція визначила мету, основні цілі, проблеми та пріоритети упровадження е-урядування в Україні та яка буде реалізовуватися у три етапи.

Відповідно до українського законодавства електронне урядування визначається як форма організації державного управління, за якої відбувається активна взаємодія органів державної влади та органів місцевого самоврядування між собою та з інформаційним суспільством, людиною, бізнесом за допомогою інформаційно-комунікаційних технологій. Метою його є розвиток електронної демократії задля досягнення європейських стандартів якості електронних державних послуг, відкритості та прозорості влади для людини та громадянина, громадських організацій, бізнесу.

В розбудові електронного урядування в Україні значна роль належить Міжнародному фонду «Відродження» (МФВ), який є основним фінансовим партнером України у впровадженні е-урядування. Загальна сума фінансування у цьому напрямку на 2010 рік становила 245 тис. доларів, з них 175 тис. доларів – фінансування від МФВ.

Впровадження е-урядування в органах влади спрямоване, насамперед, на підвищення ефективності роботи і розширення кількості та якості послуг населенню, які надаються органами влади за допомогою нових інформаційно-комунікаційних технологій.

Сьогодні органи державної влади та місцевого самоврядування України перебувають на початковому етапі впровадження елементів е-урядування. Основними досягненнями у цьому напрямку станом на 2011 рік є:

- створено Урядовий веб-портал та офіційні веб-сайти (веб-сторінки) практично всіх органів державної влади та місцевого самоврядування;
- створено понад 220 електронних інформаційних ресурсів в центральних органах виконавчої влади та 450 в місцевих органах державної влади;
- впроваджено близько 50 систем електронного документообігу в органах державної влади (діловодство, контроль виконання доручень і т.д.);

Перші вибори президента Білорусії відбулися 10 липня 1994 року, в них брали участь 6 кандидатів. У другому турі з результатом близько 80 % переміг Олександр Лукашенко. 24 листопада 1996 в Білорусії був проведений референдум, на який були винесені поправки, що розширюють повноваження виконавчої влади і президента, і деякі інші питання. За прийняття поправок висловилося 70,45 % виборців. 9 вересня 2001 відбулися чергові вибори президента, переможцем в яких знов став Лукашенко, набравши 75,62 % голосів. 17 жовтня 2004 був проведений референдум про внесення поправок в Конституцію, що знімають обмеження на кількість президентських термінів. 77,3 % виборців підтримало ці зміни. Слід зазначити, що зміни до закону «Про президента Республіки Білорусь», що виключають обмеження в два терміни, були схвалені Радою республіки лише 5 жовтня 2006.

Перш за все, проблема політичного устрою Білорусії полягає в тому, що майже вся вертикаль влади республіки Білорусія формується саме президентом. Таким чином, внутрішня й зовнішня політика формується в залежності від поглядів та переконань президента республіки. Проблема внутрішнього управління республіки Білорусь полягає і в тому, що всі силові структури також формуються в залежності від інтересів президента, це створює передумови придушення демократії. Свідченням цього є ситуація на виборах президента Білорусії, коли мітинги після виборів президента були суворо розігнані силовими структурами.

Друга проблема полягає в тому, що президент Білорусії на сьогоднішній день знаходиться при владі третій строк поспіль, що створює передумови захоплення влади та перебування на пості президента надалі.

По-третє, недосконалість політичного устрою Білорусії полягає в процедурі обмеження влади президента в республіці. Президент Республіки Білорусь може бути достроково звільнений з посади при стійкій нездатності за станом здоров'я, у зв'язку з здійсненням державної зради або іншого тяжкого злочину. Таке рішення вважається прийнятним, якщо за нього проголосувала більшість від повного складу Палати представників по пропозиції не менше однієї третини її депутатів та не менше двох третин від повного складу Ради Республіки. Процедура імпічменту не передбачена в Конституції, таким чином майже не можливо обмежити владу президента в країні демократичними механізмами.

Отже, практика президентської влади в країнах пострадянського простору показує, що у порівнянні з усіма іншими вищими посадовими особами, президент має особливий статус. Його прерогативи дозволяють відігравати провідну роль у суспільно-політичному житті.

Сьогодні особливої актуальності набуває питання довіри громадян до політичних інститутів, особливо в тих країнах, які здійснюють політичну модернізацію, і, у першу чергу, це стосується інституту президентства.

Наукове видання

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ПОЛІТИКИ

Матеріали III міжвузівської науково-практичної
конференції молодих політологів

11 листопада 2011 р.

Підписано до друку 30.11.2011 р. Формат 60x84.
Гарнітура Times New Roman. Друк різнографічний.
Ум. друк. арк. 12,85. Замовлення № 112/1. Наклад 300.

Віддруковано засобами оперативної поліграфії
ПП Самборський І.О.
33028, м. Рівне, вул. Толстого, 3, тел. (0362) 22-41-20

А 43

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ПОЛІТИКИ.
Матеріали III міжвузівської науково-практичної конференції
молодих політологів. 11 листопада 2011 р. – Рівне: РДГУ, 2012. –
167 с.

УДК 32
ББК 66

© Рівненський державний
гуманітарний університет, 2011